

*Да
откриеш
люб♥вта
на
най-неочакваното
място*

*Весела
Алегрия*

Мразя те! = Обичам те!

Весела Колева (Весела Алегрия)

В сложното математическо уравнение на любовта „Мразя те!“ твърде често се равнява на „Обичам те!“. Доказателството на тази меко казано странна и необяснима от здравия човешки разум любовна теорема е следващата вълнуваща история, чийто главни герои Катя и Орлин Нейно Величество г-жа Съдба реши да сблъска отново най-неочаквано...

Катя Игнатова беше 25 – годишна млада дама, която току-що се бе дипломирала, завършвайки с отличен успех специалност „Журналистика“ в един от най-престижните Български университети. Излитайки от учебното гнездо с гордо вдигната глава, новоизлюпената журналистка се бе впуснала в целеустремено преследване на детската си мечта – да бъде като ония какички с микрофоните, дето ги дават по телевизията, постоянно задават въпроси и то не на кой да е, а все на звездни любимци. Певци,

актьори, танцьори, писатели, политици – никой не можеше да се скрие от техните напористи запитвания, имащи едничката цел да задоволят любопитството на негово величество уважаемия зрител, запазвайки го с възможно най-сладникавите и пикантни подробности от живота на всеки един от интервюираните ВИП персони. Кой, Кога, Къде, Защо и Как - петте основни въпроса, които и нашата главна героиня тръпнеше в нетърпение да зададе на свой ред, прилагайки на практика всичко теоретично научено през четирите години в университета. А стажантската програма към една от водещите Български телевизии бе идеалната възможност за това. Моментът, в който ѝ се обадиха, че е одобрена, бе един от най-щастливите в живота на нашата Катя. Бе дошло време за стъпка втора към мечтаната цел. След няколкостотинте благодарности за предоставения ѝ от Съдбата, в лицето на главната редакторка на отдел „Новини“ – г-жа Елеонора Богданова, уникален шанс и с присъщата си увереност, младата Иг-

натова се впусна в предстоящото ѝ журналистическо приключение...

Беше 21 юни. Освен начало на астрономическото лято тази бележита дата маркираше и старта на новия етап в житейския календар на Катя Игнатова. Да, точно така – бе първият ѝ работен ден в телевизията.

Убедена в истинността на твърдението, че първото впечатление е най-важно, привела себе си в делови вид – права черна пола с дължина до коляното, бяла офис риза и сако, точно в 7:00 сутринта стажантката се яви в офиса на г-жа Елеонора Богданова, смайвайки главната редакторка на отдел „Новини“ със своята точност на швейцарски часовник:

— Браво на Вас, г-це Игнатова! Цепите секундата! – изненадано отбеляза Богданова, след което поглеждайки нервно тиктакация часовник на ръката си, допълни през стиснати зъби. – Нещо, което очевидно не може да се каже за Вашия безотговорен колега – оператор, който пак закъснява... Заповядайте, Катя. Седнете, моля! – приветливо подкани тя стажантката.

И точно когато Елеонора гневно бе сграбчила в ръка телефонната слушалка, яростно натискайки бутоните в поредния без успешен опит да се свърже с „безотговорното операторче“, въпросният отнесен младеж врхлетя в офиса с ураганна скорост:

— Е, дами... Простете ми за малкото закъснение. Но... вече съм тук и можем да започваме работната среща. – с видимо непукистки тон отбеляза мъжът. Това меко казано нагло и неуважително поведение още повече запали късия фитил на редакторката. Поглеждайки убийствено строго из под очилата си, Богданова го сръза:

— „Малко закъснение“ ли, Веселинов?! Цели 15 минути!!! Това си е $\frac{1}{4}$ от едночасово предаване! – натъртвайки на така важния за нея времеви фактор с дълги фразови паузи отбеляза Елеонора и троснато допълни. – Ако с майка ти не бяхме толкова добри приятелки, досега да си изхвърчал от тук. Да не се повтаря, Орлине! – смъмри тя своя подчинен.

— Слушам, мадам! Тъй вярно! – козирувайки пред шефката в типичния си шеговит стил отвърна Орлин.

— Веселинов!!! Хайде малко по-сериозно, моля Ви! – скастри го отново Богданова, стрелвайки го със строгия си поглед. – Събрали сме се да вършим работа, а не да правим циркаджийски изпълнения! Ако ще се правите на комедиант, смяната на професията бързо може да се уреди!... А сега „Веселяко“, грабвай камерата и се залавяй за работата, за която ти се плаща тук! – саркастично заповяда редакторката и сочейки Катя допълни с каменно-хладно изражение на лицето. – С новото момиче Катя Игнатова отивате в село Горна Малина да отразите феномена „Яйце в яйцето“: Нещо като шоколадово яйце с играчка, само дето не е от шоколад, а вместо играчка в него има скрито друго яйце... и то с черупка! Материалът за „вълшебната“ кокошка и яйцето-матрьошка трябва да е обработен и готов до 17 часа следобед и нито секунда повече! Ще го пуснем в късната вечерна емисия новини... Нещо неясно?! – риторично запита

строгата редакторка, неоставяйки на подчинените си и минимален шанс за отговор, а за възражение пък да не говорим. – Добре тогава... Действайте! – подкани ги тя, сочейки с ръка вратата.

Докато вървяха по коридора на излизане от сградата на телевизията, Орлин се обърна към Катя:

— Какво има, колежке? В началото изглеждахте толкова въодушевена и сияеща, а в момента, в който Богданова ни прикрепи един към друг в работен екип, изведнъж посърнахте... Аз ли съм причината ентузиазмът Ви внезапно да се изпари?

„От части!“ – първоначално перфекционистката в нея искаше да изкрещи, неодобрявайки леко нехайното и несериозно професионално отношение на новия си вятърничав колега. След като очевидно често му се случваше да закъснява, лишен от усет за време, как ли щяха да спазят наложения им от редакторката срок за предаване на материала?! Отнесеният оператор въобще не ѝ вдъхваше доверие, а нашата героиня за нищо на

света не искаше да развали доброто първо впечатление на отговорен и точен човек, което бе оставила у г-жа Богданова.

Съмненията в професионалните качества на Орлин сега изцяло я бяха завладели, изпълвайки я със силна тревожност. Репортерката вървеше със ситни бързи крачки напред, сякаш опитвайки се да заглуши хилядите въпросителни в главата си. С всяка стъпка лицето ѝ придобиваше все по-сериозно и напрегнато изражение. Идеята да работи с този безотговорник въобще не ѝ се нравеше. Но нямаше как. Трябваше да се примири със създалата се ситуация, макар тя да не беше по вкуса ѝ.

След няколко минутно размишление и дълбока въздишка на смирение, от проява на добро възпитание, Катя все пак предпочете да запази нетолкова доброто си първо впечатление от Веселинов само и единствено за себе си:

— Простооо... се надявах да ми възложат някоя по-сериозна тема... – спирайки за миг забързания си ход, отвърна Катя. – Искам да интервюирам истински звезди, а

не кокошки! – сопнато възкликна журналистката.

— Ами, ако се замислите ... то реално си е едно и също! – саркастично отбеляза Веселинов и с типичната си ведрост продължи: - Българският шоубизнес в наши дни е пълен с „кокошки“, особено в чалга-средите. Кокони, които се надпреварват да си мерят силиконовото оперение, постоянно се квакат и кълват една друга, не можейки да си поделят петела...

— Ха-ха! Голям шегаджия! – иронично отбеляза младата дама и допълни. – Сигурно жените припадат под „неустоимото“ обаяние на забавния Ви чар, Весели Фокуснико, но при мен номерът няма да мине! Запазете „брилянтното“ си чувство за хумор, за да впечатлите някоя друга наивна глупачка...

— Някой май не е много дружелюбно настроен! – подхвърли Орлин.

— Вижте, Орлин... Не искам да звуча грубо, но съдейки по малкото видяно, Вие сте от типа хора, които не вземат много на сериозно нещата! Затова трябва да

призная, че имам известни резерви относно възложения проект и по-точно по общата ни работа с Вас... Аз съм изключителен перфекционист и съм свикнала винаги да давам 100% от себе си във всичко, което правя. За мен не съществува положение „горе-долу“ или „почти“ свършена работа. Не съм фен на половинчати работи! Държа на отговорното и зряло поведение... И ако ми позволите да отбележа, аз никога не бих си позволила такова фамилярничене и поредно неуважително поведение към авторитети, какъвто е за мен г-жа Богданова, като Вашето закъснение например... Тук съм по стажантската програма и осъзнавам уникалността на шанса, който ми се предоставя! Затова нямам право на грешки!... А и все пак не съм дъщеря на най-добрата приятелка на главната редакторка в отдел „Новини“... Нямам такива здрави връзки с шефа като Вас...

— Е, това лесно може да се уреди, красавице!- палаво намигайки ѝ с флиртаджийски намек отвърна Веселинов.

— Да, бе да! Само в мечтите Ви, Веселинов! – отрязва го Игнатова, качвайки се в служебния автомобил.

— Е, мечтите са хубаво нещо... - апострофира я Орлин, допълвайки със закачлива усмивка. – А и все някога идва ден, в който се превръщат в реалност!

— В мнооого мнооого далечно бъдеще... Толкова далечно, че чак клонящо към безкрайност, колега! А и никога не съм подкрепяла връзките на работното място. Смятам го за много непрофесионално...

— Никога не казвай никога, Игнатова!!! – завъртайки ключа на автомобила, за да запали, отбеляза Орлин. И репортерската каляска потегли по своя път в посока към заветното село.

— Е, харесва ли Ви или не, очевидно следващите седмици ще бъдете вързана за мен по нареждане на уважаемата Богданова... Затова, красива ми колежке, какво ще кажеш да стопим леда на официалностите и да си говорим на „ти“? Съгласна? – подаде ѝ ръка за примирие Орлин.

— Съгласна! – с равнодушна усмивка отвърна Катя, протягайки на свой ред ръка, за да скрепят съюза с ръкостискане, както изисква протокола.

— Може ли да те питам нещо?... – С ведър тон подхвана отново Орлин, някак вдъхновено-окуражен от сключеното примирие. – Винаги ли си толкова кисела и болезнено сериозна?

— А ти винаги ли си толкова дразнещо весел и вятърничав?

— Не играеш честно, Игнатова... Отговаряш на въпроса ми с въпрос! – размахвайки показалец, възкликна Орлин.

— Е, все пак съм журналист, Веселинов! Работата ми е да задавам въпроси, нали? – със загадъчна усмивка риторично запита Катя.

— Виж ти... Тя била не само красива, но и остроумна! – отбеляза Веселинов и радостни пламъчета затанцуваха в погледа му, разпалвайки още повече огъня на интереса към неговата спътница. – Все повече ми харесваш, колежке! Нещо ми подсказва, че с теб ще бъдем страхотен екип!

„Де да можех и аз да бъда такава оптимистка!“ – помисли си младата дама, въздъхвайки недоверчиво, докато наблюдаваше през стъклото на колата редящите се и сменящи се едно след друго крайпътни

дървета, величествено извисяващи се със своите кралско-зелени корони. Истинска природна красота!!!

След 45- минутно пътешествие в непоносимо горещия летен ден, Катя и Орлин най-после пристигнаха в село Горна Малина, насочвайки се към дома на баба Петрана, който си беше същинска „бяла спретната къщурка с две липи отпред“ и красива цветна градина с най-различни благоуханни растения. Необичайното за тези селски ширини новинарско возило естествено веднага бе регистрирано от зоркия фокус на селското ЦРУ, а именно отбор баби клюкарки и само 5 минути по-късно, от първоначалното, на пръв поглед тихо и обезлюдено селце, не бе останало и следа. Цялото село се стече в двора на своята съселянка кандидат-звезда. Десетки любопитни очи заоглеждаха новопристигналите представители на телевизията и зашушукаха:

— Бреее, наш'та баба Петрана станала звездъ!... Гльодайте от телевизията са дошли да снимат у наше село... Бреее...

— Вий тако'а... сте от БиТи'ито, нъл тъй, бре момче? – ентузиазирано попита дядо Стамен, сочейки с пръст новинарите, след което се провикна колкото му глас държи: - Петранооо мъри, бърже търчи къди мене, оти са ни дошли дома скъпи гости... От БиТи'ито, ма! Бържеее бържеее до'ождай, мъри!

В този миг откъм зеленчуковата градина към тях се завтече и въпросната баба Петрана, дооправяйки селската си забрадка в движение и тухкайки се паникьосано:

— Оф, божкеее! Идааа идааа, бре Стамене! Суз, бре! Стига грачи кът джуджуган! Язе да не съм глу'а кът тебе!

— Ам чи даже и повеке от мене биля! – апострофира я дядото.

— Ха, влазяйте де! Добре сте ни дошли! – подкани баба Петрана новинарите. – Тая заран съм опекла баница със сиренце. Ей я на – топла... топленичка!... И мекички има... Ха земете па съ почерпете, де! апнете, та съ подсилете!... Ей тука съм ви сложила да опитате и от на дядо ви Стамен пчелите меда. Завчера го извади – 100% натурален! Ама

не кѣт вашия купешкия – само на етикетя му да пише „био“, па инак шекер и бойдисана ода! Таквизи вкусоти кат' наште вий не сте опитвали у големия град, чедо! На, земи си, момче!

— Оста'и го ся тоя мед, Петрано, булката да си маже мекиците... Па донеси тука на сенка под асмата по една ракийка да покажа язе на момчето ко е туй нещю Джанковицата на дядо Стамен! Не мека топлина, ами напра'о огин! Малии! – потърка доволно ръце възрастният мъж, някак озарен само от мисълта за блажената спиртна напитка.- На, момче, земи да му удариш едно за отскок. Па и за здраве!... Я мъ виж мени... На 86 годин па рипкам йощ кат младо момче! Хе-хе-еей! – засмя се старецът. Гаврътвайки на един дѣх малката чашка с „вълшебната течност“, дядо Стамен гордо отбеляза: - Ей т'ва е моя елексиp на младостта! Не ми требват илачите, дет ги дава Джи-Пи-то. Гаврътвам си 200 грама от Домашонката и забраям за болежките! Хе-хе! Па и ми ста'а е'но тако'а убу на душичкатааа! – със

светнал поглед отбеляза нашият подпийнал дядо, видимо развеселен.

— Благодаря ти, дядо Стамене, но не мога! На работа съм! Обаче виж, няма да откажа да опитам от домашната баница на баба Петрана!- с присъщата си ведрост подхвана Орлин, отчупвайки си солидно парче от тестената вкусотия.

— Земи си, чедо, колкото ти душа сака! – подкани го отново бабата.

— Ммм, чудно!!! Златни ти ръце, бабо Петрано! Да си жива и здрава!... Имаш право. Нищо в града не може да се сравни с уникалния вкус и обаяние, което носи това местенце! Дори въздухът тук е по-различен – кристално чист и свеж. Песента на птичките, спокойствието...Ееех! – въздъхна размечтано Орлин.

Леко подразнена от поредното лирическо отклонение на своя вятърничав колега, Катя реши все пак да прекъсне неговия сладък унес в селското безвреме:

— Да, абсолютно съм съгласна! Признавам си, че не съм опитвала по-вкусни мекички от тези на баба Петрана, но да не

забравяме защо сме тук ,колега!... Все пак сме дошли по работа, а не на сладка размисъл! Часовникът тиктака... Не, че ти знаеш за неговото съществуване де! Онова малко кръгло нещо със стрелкички на ръката ти, което отмерва изгубеното време... Тик-так! – сръчквайки го като строга учителка заспал ученик, саркастично отбеляза тя, имитирайки с глава движението на часовник, накланяйки се ту на ляво, ту на дясно и назидателно повтаряйки: Тик-так, тик-так... След това обръщайки се към гостоприемните домакини, Игнатова допълни. – Бихте ли донесли прословутото яйце, моля! Нашите зрители, както и ние с колегата, тръпнем в очакване да видим феномена „Яйце в яйцето“!

— Да, да... Ей сегинкана!... Петяя, донеси, чедо, яйцето! – провикна се баба Петрана към внучката и въодушевено заобяснява. – Оная заран земам язе яйцата и ... Едното ми съ стори бая по-тежко от другите... Дваж-триж биля! Като го чукнах лекинко и що да вида... Вътре второ яйце – и то с черупката: цяло целеничко!... Ей

ся унуката към го донесе, жъ го видите и вий. Пазя го!... Петяяя, айде, бабе, чекаме те! Донеси яйцето да го видат какичката и баткото!

Пристъпвайки плахо плахо към тях и някак засрамено със сведен поглед надолу, 14-годишната внучка отвърна:

— Аммм относно яйцето, бабе... То вече е на „ОБЛАК“!

— А?! Що речи, чедо?- в недоумение попита баба Петрана.

— Ами... Питай умния си внук по-добре. Нека Пламен да ти обясни, бабо!

— Пламенчооо... Ела тука, чедо златно! – привика тя своя 7-годишен внук, който си играеше с камиончета на двора около тях. – Кажувай сегинкана що хортува тая твоята кака?

— Амиии... Бабче,... Аз... Такова... - запелтечи виновно момченцето, риейки в земята с краче. – Ами... Аз го взех да си направя „облачно яйце“ за новата мода... Искях и аз като съучениците ми да си кача селфи с него в Instagram...

— Жъ ти дам язе на теб едно „Облачно яйце“, калпазанино! – сопна се разгневена-

та баба Петрана и подгони малкия пакостник, викайки подире му с пълно гърло: - Ей сегинкана жъ видиш ти черни облаци посред бял ден!... Ни тъ лий срам да излагаш тъй баба си пред ората, бре? Да съ червим тука зарад' тебе! Ой, Божкеее... - завайка се тя, хващайки се с две ръце за главата. И само за един миг малкият Пламенчо – гордостта на баба си Петрана и дядо си Стамен (на чието съчетание от имена бе кръстен, за да няма сръдни), от „чедо златно“ се превърна в „черната овца“ в семейството или по-точно в „черното внуче“!

— Значи напразно сме били толкова път до тук! – притеснено измърмори Катя, скръствайки ядосано ръце. – На г-жа Богданова това никак няма да ѝ хареса! До тук с доброто първо впечатление!

В този момент към нея се приближи примерната внучка Петя:

— Извинявайте, че се намесвам г-це, но... Може би положението не е чак толкова безнадеждно и безвъзвратно изгубено... Може би мога да Ви помогна все пак! – подхвана тийнейджърката успокоително.

— Така ли?! И как по-точно, миличка? – недоверчиво запита Катя.

— Амиии... Вчера направих клипчета и снимки на яйцето и ги качих във Фейсбук. Можете да ги вземете от профила ми. Ще Ви свършат ли работа?

— Е, все пак е по-добре от нищо! – оптимистично отбеляза Орлин и продължи. – Ще ги барнем малко с фотошопа и ... При добър монтаж, може би ще спасим положението!

— Брависимо, „гений“ такъв! – ръкопляскайки с ирония в гласа възкликна Катя. – Г-жа Богданова ще бъде направо във възторг!... Още от сега я чувам как ми казва: „Браво, Игнатова! Печелиш приза за най-кратко задържала се стажантка. Не успя да устискаш и един работен ден!“, а музикалния фон се допълва от песента на Силвия Кацарова „Минава, големият кораб, минавааа...“. След това отчаяно допълни. – До тук с бляскавото ми бъдеще като репортерка и то в най-гледаната телевизия! – Няколко сълзици блеснаха в очите ѝ като тъжни звезди, озаряващи тъмно – шоколадовото небе.

— Спокойно, Катя! – с нежен глас подхвана Веселинов. – Хората се вълнуват от по-важни теми, а нашият репортаж е просто за малко цвят в сивото еднообразие на сериозността. Трябва просто да си запълним петте минути ефирно време в края на вечерната емисия новини! Повярвай ми, красавице, тогава приемът на потока информация е съвсем избиращелен! Така че и птеродактил да пуснем вместо снимки на кокошката с яйцето, никой няма да забележи разликата! Всеки е толкова вгълбен и потънал в собствените си проблеми, че едва чува и то с половин ухо важните политически новини... И след 15-тата минута на емисията, когато идва нашето време – за любопитни факти и развлечения, телевизорът е по-скоро като заден фон за зрителя, който вече наполовина се е пренесъл в блаженото царство на сънищата! Така, че давай го малко по-спокойно, колежке! Не се вкарвай в големи драматични филми! – потупя приятелски по рамото Орлин. – Довери ми се поне веднъж! А и все пак имам ня-

колко години повечко опит от теб в телевизията! Знам какво ти говоря! – смигна ѝ операторът. – Хайде сега избърши тези сълзи от хубавото си лице и ни подари една усмивка! – опита се да я разведри той.

— У-смив-ка! У-смив-ка! – подеха и децата около нея, подканително пляскайки с ръце в синхрон.

Но в миг ведрата, изпълнена с позитивни вибрации среда, бе нарушена от досадния сигнал на мобилния телефон на Орлин. Звъненето видимо подразни оператора, съдейки по присвитите му очи и сбърчените вежди при вида на телефонния дисплей. Беше г-жа Елеонора Богданова с поредната задача за младия екип. Нямаше как! Колкото и тялото му да упорстваше, разомът го задължаваше да вдигне:

— Да, чух Ви добре, г-жо Богданова! Тръгваме веднага към мястото! – увери я Веселинов, след което се обърна към баба Петрана, дядо Стамен и домочадието. – Благодарим ви за вкусната храна и гостоприемството, но за мое съжаление, колкото и да не ми се иска, с колежката трябва да тръгваме

вече... Нарездане на шефката! Какво да се прави! Служебният дълг ни зове!...

— Ем убу... Щом съ налага да си одите веке... - отбеляза смирено старицата.

— Дядо Стамене, иди застани до баба Петрана за една последна снимка преди тръгване! – обърна се Орлин към домакините. – Кажете зелеее! – подкани ги той.

— Карфиол! – отвърнаха с озъбени усмивки старците.

— Отлично! Браво на вас - същински фотомодели! Получи се снимка за чудо и приказ – закачливо възкликна Веселинов, показвайки екрана на фотоапарата си. – Е, това е всичко! Вече сме готови да „отлитаме“! – с лека тъга в гласа отбеляза Орлин, ръкувайки се с възрастните хора на изпроводяк.

Баба Петрана обаче изведнъж се сонна, сякаш сещайки се за нещо забравено. Хващайки за ръката Орлин и придърпвайки го, за да спре неговия ход тя извика:

—Чекай, чедо, само да ви завия от банничката да си 'апвате за изпът!...

Минута по-късно баба Петрана се върна при новинарите с цяла престилка пълна с най-различни селски вкусотии – все домашно производство! Толкова много, че Катя и Орлин можеха съвсем спокойно да си отворят с тях малко магазинче:

— Ей тука съм ви сложила от наште домати „Биволско сърце“, корнишончета, два бурканя от мойта лютеница, катък, сиренце, прясно избутано масълце, йовкичка малко, туршия... - занарежда нашата „опасна“ баба пред смаяните погледи на гостите, вадейки едно по едно нещата от съкровищницата на шарената си престилка – кое от кое по-вкусни.

— Благодарим ти, бабо Петрано! Много мило!- възкликна Орлин.

— Земи, чедо! Айде лек път и със здраве! – помаха им тя, наблюдавайки новинарското возило бавно да се отдалечава по пътя, докато съвсем не се изгуби от погледа ѝ.

— А сега накъде, колега? Какво нареди този път г-жа Богданова? – любопитно попита Катя.

— Амиии... От тук право в село Партизанин. Ще има директно включване в обедна-

та емисия от мястото на „горещото“ събитие. До 12 часа трябва да сме там!

***

След два часа „лашкане“ в непоносимата жега новинарската „каляска“ с двамата пасажери на борда най-после се паркира на една зелена полянка в село Партизанин:

— 12:05! – отбеляза Орлин, фокусирано поглеждайки часовника на ръката си. – Начало на обратното броене. В ефир сме след точно 3, 2, 1... Ти си, Катя! – обърна се операторът, въоръжен с камера на рамо, към своята колежка, давайки ѝ с ръка знак за начало.

— В село Партизанин млад мъж се опита да открадне чантата на 80-годишната баба Здравка, наивно убеден в своя успех! Резултатът от последвалата неравна борба е 1:0, в полза на чантата!... Сега тук до мен е бабата куражлийка. Здравей, бабо Здравке!

— Дал ти Бог добро, чедо! – приветливо отвърна възрастната жена.

— Я ни разкажи сега как така жена на твоите години в преклонна възраст се изправи съвсем сама срещу своя млад нападател... Не те ли беше страх?

— Ам чи за к'о да мъ и страх, чедо... Който го и страх от мечки, да не оди в горьта тогаз! – казали са ората. Оня вагабонтин трябва да го е шубе, за дет посяга да краде от бедна женица кът мене със 180 лв. пенсияка... Ми чи тва, бабе, на мене ми са парите за цел месец!... Жъ ги брана я, да нема да ги дам току-тъй на оня мискинин! Хааа... Ама! – ядосано се закани опасната баба.

— Уважаеми зрители, както виждате, днешната ни емисия е под назидателния надслов: „Крадци, пазете се от Българските пенсионери! Да не се окажете в нок аут!“... От мястото на сблъсъка за вас предаде Катя Игнатова!

— Браво, Катя! Закова ги, колежке! – окуражително я поздрави Веселинов след края на репортажа и добави: - Имам добри новини за теб! Екипът, който трябваше да отразява настоящите събития в парламента има технически проблеми и затова пращат

нас! Какво ще кажеш? Нали искаше сериозна тема?! Е, ето ти добра възможност да се изявиш! Водеща новина, която ще открие следобедната емисия в 17 часа. Стягай се! Връщаме се обратно в София!

***

Точно в 17:00 часа депутатът Койчо Да-лаверов, ескортиран от двамата си боди гардове, напусна сградата на Народното Събрание, където още от ранни зори кипяха горещи спорове по важни политически въпроси, пряко засягащи българския данъкоплатец. По-точно казано, засягащи джоба му, чиито сиромашки крѣпки прогресивно нарастваха с всеки изминал ден, с всеки Парламентарен контрол, докато доходите му все си оставаха по-скоро константна величина. А увеличението на работната заплата и пенсиите пък се превърна в твърде имагинерно понятие, примамливо блестящо с едва доловимата искрица на надеждата за едно светло, но твърде далечно бъдеще, което народните представители пламенно рисуваха с фал-

шиви думи и гръмки обещания пред своите наивни избиратели...

Огромният медиен интерес към депутата се дължеше на факта, че Койчо Далаверов бе може би единственият, който можеше да даде отговор на витаещия напоследък в политическото пространство прословут въпрос „Кой?“. Но за съжаление на заобиколилото го журналистическо множество, на излизане от сградата на Народното Събрание, „Гласът на народа“ предпочете да си замълчи. За пореден път! Стрелвайки „незначителните журналистчета“ с пренебрежителния си поглед, всенародният „любимец“ с депутатски статут просто ги подмина като малка гара, качвайки се в бронирания си джип без да обели и дума! Какво като хората го бяха изпратили там да ги представява?! За нашия депутат изборите бяха еднопосочен билет. Веднъж заел високия пост, г-н Далаверов не считаеше за нужно да дава отчет на никого – Нито пред своите избиратели, още по-малко пък пред некви досадници, нахално навиращи микрофоните си в депутатското му лице, което от тол-

кова много ядене на депутатски кюфтета и стотици изречени лъжи съвсем бе изгубило човешкия си облик.

Сред журналистическото множество разбира се бяха и нашите главни действащи лица – Катя, „въоръжена“ с микрофон в ръка, а нейният рицар – оператор Орлин – нарамил телевизионната камера в пълна готовност да улови с обектива ѝ и най-дребния детайл. Дребничката журналистка буквално се губеше измежду гората от ръце и микрофони, блъскащи се един в друг в безмилостно упорита борба за депутатското внимание. Всеки искаше да получи отговор на своя въпрос.

Виждайки как напористите „великани“ избутват миньончето все по-навън и по-навън от репортерската зона, нагло пререждайки се пред нея, по-опитният Орлин ѝ направи забележка:

— Мини по-вдясно, Катя! Не им се дай, момиче! Бъди малко по-нахална. В нашата професия няма място за скромност... Бързо бягай да хванем Далаверов, че го изпускаме! Виж, качва се вече в джипа, а ти още не си задала въпросите си...

— Веселинов!!! Аз не се меся в твоята работа, нали? Моля те не ми казвай и ти как да си върша моята, колега! – срязва го бързо Катя, силно подразнена от опита на Орлин да я поучава и налага. Да, на нашата свое-
нравна Катинка въобще не ѝ допадаше иде-
ята някой мъж да я контролира и командори,
пък било то и с конструктивна цел, каквато
всъщност бе и добронамерената забележка
на колегата ѝ, на която тя изсъска като съ-
щинска дива котка, когато някой се опита да
ѝ открадне плячката... Но на кого всъщност
бе ядосана Игнатова? На вятърничавия опе-
ратор с весел нрав или на факта, че имаше
право – нещо, което тя упорито отказваше
да признае дори пред себе си. Та нима сте
виждали котка да пада лесно по гръб?!

Силният гняв от чуждото вмешателство,
което репортерката прие по-скоро като
удар по женското ѝ и най-вече професио-
нално достойнство, всъщност оказа огро-
мен, мотивиращ ефект върху нея, изкар-
вайки дълбоко скритото в нея диво зверче.
Сега то внезапно се пробуди от своя сън,
изблъсквайки всеки изпречил се на пътя му

микрофон. Младата журналистка приличаше на същински маратонец, устремил се с бясна скорост към заветната финиш линия. Нямаше и следа от скромното и плахо момиче, което всички се опитаха да стъпчат и пренебрегнат, прескачайки „незначителното“ препятствие по пътя си към Далаверов. Нашата героиня изстреля въпроса си пред депутатата с такава увереност, че направо го срази още с първия куршум, стъписвайки го в удивление. Шах и ... Койчо Далаверов бе в пълен мат! Дори самият народен представител не усети как си развърза езика, който бе вързал на неразгадаема фльонга по подразбиране, заричайки се, че няма да обели и думичка!

Но сега опасната дребничка журналистка някак си бе успяла да го накара да наруши обета за мълчание, който сам си беше дал на излизане от парламента. Далаверов така се бе разприказвал пред подадения му микрофон, че чак съпартийците му се уплашиха да не би да е минал на страната на опозицията и лекичко започнаха да го придърпват настрани в

опит да спрат теча на партийни тайни, който сега се изливаше като градушка върху политическата им нива. Още малко разкрития и щяха определено да останат без „реколта“...

***

— Браво, момиче! Благодарение на твоето интервю с г-н народния представител Далаверов, следобедната ни емисия новини счупи всякакви рекорди по гледаемост. Рейтингът ни хвъркна високо висоооко! – г-жа Богданова поздрави стажантката за отлично свършената работа. – Продължавай в същия дух и скоро ще заемеш постоянно място тук. В нашия екип търсим точно хора като теб: млади, добре образовани, точни и така пламенно отдадени на професията и журналистическия си дълг, неотказващи се и неспиращи да задават въпроси, докато не получат техния отговор!... Направи идеално показн с уважаемия депутат. Ха, този път не успя да се измъкне от кръстосания разпит!

Докато приемаше ласкателните поздравления, с които авторитета Елеонора Богданова щедро я обсипа в провेलия се

телефонен разговор между шеф и подчинена, Катя забеляза позната женска фигура, която приветливо ѝ ръкомахаше за поздрав от отсрещната страна на улицата. Бе най-добрата ѝ приятелка още от ученическите ѝ години Ирина:

— Катяяя... Катенцеее! – извика приятелката.

— Ира?! Колко се радвам да те видя... Как си? – отвърна Катя, топло прегръщайки старата си познайница.

— Добре, а ти? Кой е онзи симпатията с камерата, до когото те видях преди малко? – със закачлива усмивка любопитно попита Ирина.

— Новият ми колега, към когото ме зачислиха... - с неохота заобяснява журналистката.

— Уау, много е готино това операторче! Трябва непременно да ме запознаеш с този сладур... Нали не е женен? – кокетно запита Ира.

— Всъщност не знам... А и въобще не ме интересува! – някак подразнено отвърна Катя, скръствайки ръце.

— Какво ти става, приятелко? Я виж ти какъв чаровен колега имаш, а вместо да се радваш, че ще прекарваш часове с този „бонбон“, ти имаш такава кисела физиономия... - почуди се Ирина.

— Защото този „бонбон“, както го наричаш, взе много да ми нагарча и да ми се меси как да си върша работата... А и не понасям лекомислието и несериозното му поведение. Оф, как ме дразниии! – измърмори през стиснати зъби Катя, потропвайки нервно с крак, без дори и да подозира, че нейният „дразнител“ бе точно зад гърба ѝ и чу с кристална чистота всяка изречена дума от медената устичка на своята „мила“ колежка.

— Като говорим за вълка... Аммм, Катя... - подхвана някак засрамено Ирина, правейки ѝ знак с очи, повдигайки многозначително вежди и накланяйки леко глава настрана, с което искаше да подсказже на своята приятелка, че обектът на техния разговор е точно зад нея.

В опит да се измъкне от сконфузената ситуация тип „като в небрано лозе“, Катя запелтечи видимо засрамена, съдейки по

руменината, озарила млечно-бялото ѝ лице.

— Приятелко, аммм... Да ти представя... Аммм...

— „Оф, как ме дразни!“ – прекъсна я колегата ѝ и подавайки ръка за поздрав към непознатата, възкликна. - Приятно ми е да се запознаем! - след това с типичния си весел нрав допълни, усмихвайки се чаровно. – А иначе по паспорт и за приятелите съм Орлин... Е, пак започва с „О“, де! Не, че за твоята „мила“ приятелка има особена разлика... - с леко горчив сарказъм отбеляза операторът.

— Особено ми е приятно, Орлин... Аз съм Ирина, за приятелите – Ира! – в същия кокетен тон отвърна Катината приятелка и добави. – С Катенцето тъкмо мислехме да идем някъде да пийнем по едно кафе. Ако нямаш други планове... Защо не се присъединиш и ти? Какво ще кажеш, Орлин? Идваш ли?

— По-добре излезте само двете и си поприказвайте... Не искам да си навличам още от гнева на моята „мила“ колеж-

ка като се натрапвам в „женската“ ви вечер. Благодаря за поканата, Ира, но мисля да откажа!... До утре, колежке! – тръгна си Веселинов.

— Ех, ама и ти си една, Кател... Видя ли как се държа момчето?... Очевидно те е чул и се е засегнал от думите ти! – скастри я Ирина.

— Е, добре де... Може би прекалих мъничко... Но ти ме знаеш какъв силен характер съм. Лесно се паля!... Понякога и за глупости... Хайде да отиваме в кафенето!

Петнадесет минути по-късно двете приятелки вече се бяха разположили на удобното сепаре в едно от Софийските кафенета, отпивайки от кофеиновата, ободряваща напитка и изцяло унесени в сладък разговор за нещата от живота:

— И понеже това е нашата вечер по женски... Трябва да я завършим подобаващо! Хайде, Катенце, обърни си чашката с дъното нагоре да видим какво бъдеще ни вещае кафето... - подкани я закачливо Ирина, следвайки собствените си инструкции.

— Е, какво виждате, маг Ирина? – в същия шеговит тон запита Катя.

— Виждам... Виждааам... - подхвана Ира, изцяло фокусирана в стремежа си да

разтълкува рисунката, която кафената утайка бе оставила по бялото порцеланово „платно“. – Амиии... Виждам ясно изписана буквичката „О“ катооооммм... твоя симпатичен и впрочем супер секси колега Орлин!

— Като „Оф, как ме дразни!“, нали?! Ха-ха! – поправи я Катя, кикотейки се.

— Илиии пък... „О“ като „Обичам го!“... – апострофира я Ирина, многозначително намигайки и побутвайки своята приятелка.

— По-скоро е „Мразя го!“ – уверено отбеляза Игнатова, размахвайки пръст.

— Омраза... Обич... И двете започват с „О“!... А може би трябва да поставим и знак за равенство между тях, а? – подхваща Ирина, правейки знак „=“ с две сламки, които намери на масичката и продължи с присъщата си закачливост. – Нали знаеш, че доста често когато казваме на някого, че го мразим, то е защото всъщност го ОБИЧАМ-Е!... Просто отказваме да си признаем, че ни харесва...

— Неее... Не и в този случай! – категорично отсеке Катя.

— Никога не казвай „НИКОГА!“, Катенце! Току виж „дразнителят“ ти се оказал тво-
ята точна половинка!

— Ха...Орлин?!... Моя половинка?! Да бе да! Моля те, не се занасяй така с най-добрата си приятелка! – с насмешка отбеляза Катя, придавайки си привидно незаинтересован вид, но изрисуваната по бузите ѝ лека руменина, подсказваше за точно обратното. – Аз и той?! Няма начин!... Ние сме толкова различни един от друг!...

— Е, да де! Именно!... И това ви прави идеални един за друг! Защото както казват: „Противоположностите...“

— Са несъвместими! – побърза да я прекъсне Катя, довършвайки изречението.

— „Противоположностите се привличат“, хитрушо!... И се случва така, че на пръв поглед несъвместимите неща всъщност заедно образуват перфектната комбинация! – отвърна Ира, закачливо затананиквайки и запявайки с танцувално поклащане от мястото припева на дуетната песен на Орлин Горанов и Кристина Димитрова:

*„Плюс и минус се привличат.
Значи се ОБИЧАТ!“*

На следващата сутрин новосформи-
раният новинарски тандем Катя и Орлин
вече се намираха пред кичозната шатра
на небезизвестната със своите гадател-
ски способности маг Магда, за да вземат
поредното интервю от нея. След края на
сериозната част, когато червената лам-
пичка на камерата угасна, на изпроводяк
гадателката погледна дланта на репор-
терката и зареди:

„Той нарича се Орлин.

Част е от твоя работен тийм.

*Изведнъж колегата непоносим
ще се превърне в твой любим!“*

— Невъзможно!!! Няма начин! – под-
скочи като опарена Игнатова и допълни
саркастично, буквално набутвайки в ли-
цето на възрастната гадателка очилата,
които видя на масичката ѝ. – Сигурна ли
сте, че не Ви трябва очилата? С напред-
ването на възрастта зрението отслабва...
Я си ги сложете и погледнете още веднъж
по-добре, г-жо!

— И сто пъти да погледна, момиче,
все същото... Дланите не лъжат! Маг Ма-

гда винаги казва това, което вижда... Маг Магда не лъже! Ето погледни, момиче, това тук е линията на любовта... - заобяснява ѝ с леко обиден тон гадателката. – Виждаш ли как лъкатуши, извива се и образува буква О!... И не аз имам нужда от очила, а ти, момичето ми! Твоят човек е точно пред теб, а ти не можеш да го видиш, защото си заслепена от гордостта си! Не виждаш по-далеч от носа си и собственото си его. Отвори си очите, момиче!

— Ето, виждаш ли, колежке... И маг Магда ти го каза! – намеси се с типичната си ведрост веселякът Орлин, станал неволен свидетел на разговора между двете жени.

— Ха, ти сериозно ли вярваш в нейните способности да вижда бъдещето? – с насмешка попита Катя, когато с оператора се отдалечиха. – Прочутата гадателка маг Магда, по която всички безумци са пощурели, не е нищо повече от просто поредната сладкодумна шарлатанка с богато въображение, която умее добре да манипулира наивните хорица, продавайки им красиви надежди, розови илюзии и нереални обе-

щания за бляскаво бъдеще... Не вярвам и на една нейна дума! – сопнато отбеляза Катя, перчейки показалец и добави: – Но иначе виж... С римите ѝ се получават нещата! Признавам ѝ го, хубаво стихче изрецитира жената... Може би трябва да помисли за смяна на професията. Да вземе да издаде една стихосбирка...

— Амии, всъщност Катя... С риск пак да изляза лошия, дърпайки лъвицата за опашката, трябва да отбележа, че вече има такава книжка – „Магическите стихове на маг Магда“!

— Така ли?!... Виж ти! Добре си осведомен! Явно тази информация незнайно как ми е убягнала на мен. Може да го включим в материала. На хората ще им бъде, ако не друго поне забавно... А смехът е здраве, както знаем! – отвърна Катя със загадъчна усмивка, приятно изненадана от добрата осведоменост на оператора. Дали пък не го бе подценила?!...

Незнайно защо този на пръв поглед незначителен въпрос или по-скоро само мисълта за него, видимо я подразни. И

вместо крачка напред към сближаване на двата лагера, инатливата Игнатова отново се отдръпна назад, връщайки се към изходното водещо чувство в отношенията ѝ с колегата, а именно по-скоро непоносимост и омраза.

Същата вечер, докато подготвяше на компютъра си поредния материал за утрешната емисия новини, мисълта за досадния ѝ, вятърничав колега, отново притича през съзнанието ѝ, предизвиквайки у нея странно възмущение. Сети се за онези очи с цвят на узряла вишна, които тя упорито отказваше да признае дори пред себе си, че са я опиянили. За чаровните му трапчинки, когато разкриваше белите си зъби в широка усмивка...

Внезапно обаче огромната вълна на дразнещия му и категорично неприемлив за перфекционистката непукизъм и на моменти вятърничаво поведение се надигна, отмивайки със себе си красивия образ. Видимо ядосана най-вече на себе си от разклащането на предварително изграденото си първо впечатление от Орлин, за което впрочем и маг Магда, и гледането на кафе от най-добрата ѝ приятелка бяха доста доп-

ринесли, запалвайки огъня на съмнението, Катя взе химикал в ръка и започна гневно да пише върху белия лист с едва разчетим почерк:

МРАЗЯ ТЕ! МРАЗЯ ТЕ!... МРАЗЯ ТЕ!

По лицето ѝ се стекоха няколко гневни сълзи, които в момента, в който „целунаха“ бялото платно, сякаш с магическа пръчица промениха написаното там. На мястото на всяко „МРАЗЯ ТЕ!“ се появи изписано сякаш с незаличимо мастило „ОБИЧАМ ТЕ!“. Колкото и упорито да търкаше отгоре му с гумичка Катя, в отчаян опит да го изтрие, „ОБИЧАМ ТЕ!“ така и не помръдна. Ядосаната млада дама погледна с изумление химикалката, която държеше с разтреперана ръка. Но не! – Беше си съвсем обикновена, а не перманентна. Какво ли се случваше?!

Най-после след половин часово лутане и блъскане на журналистическата си главица в упорито търсене на логично обяснение на случилото се, зелената лампичка в главата ѝ просветна: „Ами дааа... Точно така! Как не се сетих по-рано! Си-

гурно маг Магда ме е чула какви ги наговорих на Орлин по нейн адрес и сега ме псува и реди заклинания!" – помисли си Катя, след което хващайки с две ръце главата си, добави сопнато: „Ето на!... И ушите ми пламтят, и лицето ми изгаря... Уф, толкова ми е топло!" – извика Игнатова, правейки си вятър с ръка, за да се охлади. „Ама така ми се пада като не знам да си държа устата затворена! Уффф..." – мърмореше сърдито Катя, докато ровеше в аптечката за хапче – спасение от главоболието.

Изведнъж от шкафа се изтърколи малко шишенце с прозрачна течност, на чийто етикет младата дама прочете: „Лекарството на дядо Стамен". Но какво правеше в нейния шкаф?! „Как е попаднало това тук?!" – зачуди се нашата героиня. После обаче се сети за камарата подаръци, с които баба Петрана ги бе затрупала на изпроводяк от село Горна Малина. Та някак си сред бурканите с лютеница, мед, разните сладка и компоти, е попаднало и прехваленото лекарство на дядо Стамен, сиреч „Джанковицата", която той нарочно бе замаскирал, за да може да

си гаврътва тайничко от бабата. „Е, какво пък толкова?! Нека го проверим това прословуто лекарство, от което минавали всички болести...” – с твърде нетипично за нея лекомислие измънка Катя, надигайки шишенцето и поемайки солидна глътка от „лекарството”. Гоооляма грешка!!

55-градусовата огнена течност я удари с мощната си алкохолна вълна право в главата. Толкова силно, че тя не само забрави за болката, ами и за себе си... В миг стоята и всичко в нея загуби своите очертания, сливайки се в обща мъглява картина. Клепачите ѝ натежаха и Катинка, която очевидно не носеше на пиене падна, олюлявайки се в меките чаршафени прегръдки на леглото си. И засънува сладък сън, пускайки на воля тайни желания и копнежи от затвора на подсъзнанието си. Освободен от оковите на разума, „художникът” се развихри в пълната си стихия. Задръжките и предразсъдъците паднаха, а подтисканите и дълго държани в плен мисли излязоха на повърхността. И зарисува приказно-бяла сватбена

картина, в чийто център Катя видя себе си, облечена в красива дантелена, булчинска рокля, за каквато винаги си бе мечтала, а младоженецът пък до нея бе не друг, а Орлин! ОРЛИН?!... Да, точно така! Г-н „Оф, как ме дразни“, изтупан в класически елегантен костюм на „Армани“, чаровно ѝ се усмихваше, поел нежната ѝ бяла ръка в своята, докато рецитираше брачната си клетва, с която засвидетелстваше своето обещание за вечна любов и вярност. Думите сякаш се лееха от устата му като романтична песен – любовен стих, облечен в сладка мелодия, извираща от дълбините на сърцето... Ах, че хубаво! Сън като приказка!

Но точно когато служителят от общината ѝ зададе протоколния въпрос: „А, Вие Катя Игнатова, вземате ли този мъж за Ваш законен съпруг, за да го обичате и уважавате от днес и завинаги до края на дните си?“, а пък нашата Катинка бе на път да се подаде на обаянието на Орлиновите вишнови очи, които сега я гледаха с такова обожание и любов, че тя бе готова да преглътне гордостта си и магарешкия инат... Но точно

когато отвори устенца, за да каже заветното " Да!", досадният будилник иззвъня, грубо измествайки звучащия в главата ѝ Менделсон: „Да! Да!... Вземам го!“ – изкрещя в просъница Катя, в отчаян опит да си върне приказно-красивия блян, който се изпари в мига щом отвори очи, а нашата героиня се сблъска с грозната реалност: „10:37?!... Но, какво?... Как?! – стресна се в недоумение Катя, хващайки се за главата, която в момента я цепеше ужасно много, а случилото се предната вечер след взетото " лекарство" изцяло ѝ се губеше. Всичко ѝ бе като в мъгла. Тъмна Индия!

Сега обаче единствената тревожна мисъл, която бе окупирала празното ѝ съзнание беше, че е не просто закъсняла, а направо проспала близо половината от работния си ден. До тук с впечатляващата ѝ Швейцарска точност! Ами материалът, който трябваше да е готов за обедната емисия новини в 12?!

„О, Боже... Богданова сигурно ми е бясна! Този път стажантката оплеска здраво нещата! – паникьосано си мър-

мореше репортерката, докато се опитваше да подреди разхвърляните по пода листове и папки, които вече трябваше да бъдат на бюрото на редакторката на отдел „Новини“.

Видяното на дисплея на смартфона ѝ обаче доста я озадачи: „20 неприяти повиквания?! И всичките са от Орлин. Нито едно от г-жа Елеонора Богданова?! Хм, странно!“ – мислеше си Катя, паникьосано превъртайки с треперещ пръст нагоре надолу по телефонния екран, за да се увери дали пък някое известие не е убягнало от сънението ѝ поглед.

Шест пробягани на един дъх пресечки и счупено токче по-късно, нашата оспала се героиня вече пресичаше с последни сили финалната линия от сутрешния си спринт към работното място в сградата на телевизията. И точно когато репортерката се бе втурнала към офиса на Елеонора Богданова, за да ѝ предаде работата си, въпросната госпожа я засече на коридора пред Нюзрума. Но вместо с мъмрене за закъснението, стажантката беше посрещната от шефката си с широка приветствена усмивка на задоволство. Разгръщайки синята папка, която носеше, Богданова подхвана:

— Браво, Катя! Прочетох материала... Отлична работа, момиче!

Сразена от мълнията на неочаквания комплимент, Катя запелтечи в недоумение, междувременно опитвайки се да нареди парченцата от пъзела в главата си:

— Аз... Аз... Вие... Но кккой? От къде-ее?! Кккак?...

— Още в ранни зори Орлин ми донесе папката... Каза, че ти си го помолила да ми я предаде!

— Така ли?! – озадачи се Катя, след което побърза да замаже положението, влизайки в тона на „играта“. – Аз... Такова... - Окопитвайки се след първоначалния шок, журналистката бързо и уверено изстреля: - Да, точно така!... Благодаря за милите думи, г-жо Богданова! Радвам се, че Ви е харесало...

— Продължавай все така стриктно и изпълнително да си вършиш работата, момиче, и скоро може би ще те взема за постоянно в нашия новинарски екип... Търсим хора точно като теб! Съдейки по видяното до тук, смея да твърдя, че те

очаква обещаващо бляскаво бъдеще в журналистическите среди! – отбеляза Елеонора Богданова, потупвайки стажантката приятелски по рамото и влизайки в офиса си, за да продължи със служебните си задължения.

Слизайки по стълбите пред входа на телевизионната сграда, Игнатова видя идващия отсреща Орлин , който тъкмо пресичаше улицата. Златистите лъчи на жаркото лятно слънце го озаряваха със своята ярка светлина, образувайки над главата му нещо като ореол... ореол на ангел – спасител! Да, до такъв операторът в миг се издигна в очите на репортерката благодарение на милия колегиален жест, с който прикри нейното отсъствие и свърши възложената ѝ работа, подготвяйки и предавайки в срок поисканата от шефката им папка от името на Игнатова. Той бе този, който в действителност заслужаваше похвала от страна на Богданова за отлично свършената работа – факт, който бе известен само на двамата членове от новосформирания новинарски екип.

Сега Катя видя оператора в съвсем нова светлина не само буквално, а и в преносен

смисъл. От „Оф, как ме дразни!“ и „Мразя го!“, Веселинов се изстреля светкавично нагоре в Катината взискателна скала на харесвания дооо... „Обичам го!“. Предсказанията на маг Магда се сбъднаха. И колегата непоносим се превърна в нейн ЛЮБИМ!

